

Beste vinder,

Drup.

Ik sluit mijn ogen en begin tot tien te tellen. Die truc gebruik ik al sinds mijn eerste schooldag, aan de verkeerslichten tegenover de Ecole Primaire Jeanne d'Arc. Ik was hypernerveus voor die school. Sprong het licht opnieuw op groen wanneer ik aan tien zat, dan kwam alles goed.

Negen.

Tien.

Groen.

De dag verliep zonder incidenten. Een teken dat het werkte en reden genoeg om het elke ochtend te herhalen. Met de jaren groeide dat bijgeloof uit tot een houvast in tijden van nood. Daarbij maakte het niet uit hoe snel of hoe traag ik telde, of wat er precies moest goedkomen. Bijgevolg sta ik tegenwoordig niet alleen aan verkeerslichten tot tien te tellen, maar ook aan gesloten liftdeuren, bij overgaande kiestonen en voor naderende treinstellen.

Het lijkt alsof elke hobbel in mijn leven telkens een nieuwe tiendelige mantra inluidt. Zo sloeg ik na de dood van moeder aan het tellen tijdens het bowlen met klasgenoten, alvorens ik het aandurfde de bal richting kegels te lanceren. Het recente overlijden van vader was de aanleiding voor een nieuwe dwanghandeling in het rijtje. Wanneer een klant uit mijn fotowinkel vertrekt, komt het

pas goed als de deurbel na exact tien tellen een volgende klant aankondigt.

Geloof me, beste vinder, ik leerde heel traag tellen de afgelopen jaren.

Sinds de gebeurtenissen op de Mount Everest becijfer ik ook de druppels van de lekkende kraan in mijn hotelkamer. Ondanks het getoeter van de Honda's en Royal Enfields in de steeg onder mijn raam, slaag ik erin het geluid te filteren en enkel aandacht te hebben voor de druppel die nu al ruim een kwartier niet valt.

Zeven.

Zeven en een half.

Acht.

Drup.

Ik zucht, vouw mijn handen onder mijn kin en begin opnieuw. Tussen tel drie en vier schieten mijn gedachten terug naar de woorden van mijn vrouw Audrey: 'Door de shock ben je nu nog niet in staat om een beslissing te nemen. Begrijp je dat, schat?'

Na al die jaren kent ze mijn zelfverklearde reddingsboeien en weet ze dat ze me een alternatief moet aanreiken. Een handvat waar ik mezelf aan omhoog moet trekken. Haar beroep als psycholoog is daar allerminst vreemd aan.

'Zet alles eerst op een rijtje, volg gewoon de wet van Kidlin.'

'Als iets fout kan gaan, dan zal het ook fout gaan?'

'Nee, schat, niet Murphy, maar Kidlin,' corrigeerde ze. 'Wie zijn problemen neerschrijft ziet ze voor de helft opgelost. Dat noemen we de wet van Kidlin.'

Negen en een half.

Negen en driekwart.

Tien.

Drup.

Alles komt goed.

De opluchting geeft me net genoeg ruimte om het videogesprek dat ik met haar had te laten doordringen. Alles neerschrijven? Er is zoveel gebeurd op die expeditie. Zoveel dat niet had moeten gebeuren, ware het niet dat ik per se wilde ingaan op de uitnodiging van mijn oudere broer Sébastien.

Ik vouw mijn laptop open. Lege batterij en geen stroom. Een power cut, de nationale sport van Nepal.

Casse-toi, Murphy.

Drup.

Een.

Twee.

Stop, Mathéo.

STOP!

Ik foeter mezelf ter orde, trek de deur open en storm de trap af. Dan maar een frisse neus halen in afwachting van stroom.

Mijn plan blijkt al snel een maat voor niets. Tussen hun riksja's stoken enkele straatjochies een vuur van zwerfvuil. De geur van de smeulende petflessen slingert me meteen terug naar Mieux vaut boire ici qu'en face, de *bar-tabac* van vader tegenover de kerk van Chamonix. Niet veel mensen kunnen het zeggen, maar hij heeft zich letterlijk dood gerookt. Je kon hem zelden betrappen zonder sigaar. Een populaire volkswijsheid stelde dat de roet-

neerslag op de eeuwige sneeuw in het Mont-Blancmassief niet te wijten viel aan het vele vrachtverkeer van en naar Italië, maar aan vader. Wat er ook van zij, het is niet aan te raden een gaslek in je zaak vast te stellen met een sigaar tussen je lippen.

Nadat het lichaam van vader was geborgen, moest ik met de verzekering de schade vaststellen. Geen fles *génépi* was nog heel. Op het schap lag nog steeds moeders steen, getooid met een kroon van glassplinters. Het rotsblok was een publiek geheim. Geen kat die ooit een woord zei over het ornament, maar iedereen kende de historie. Het object doorboorde zestien jaar geleden moeders hoofd. Ze stond met haar auto voor de overweg van de Mont-Blanc Express ter hoogte van Les Tines. Zomeronweders bombardeerden de vallei weer eens tot een schietkraam van steenlawines. De stilgelegde trein in het station, beschut door de betonnen muren van het buffet, werd niet geraakt. De zijruit van moeders wagen wel. Een zuivere strike. Sindsdien lag de knoert als een memento mori boven de toog van vaders café.

De ingevallen ogen van de jonge riksjachauffeurs zijn een spiegel waar ik liever niet te diep in kijk. Ze proberen te overleven. Ik ook, maar op een andere manier. Mijn gsm barst van de spraakberichten en sms'en van sherpa's, ambassadeurs en journalisten. Ik negeer ze allemaal.

Eigenlijk weet ik al waar ik straks zal belanden. In V's Bar, een etablissement met een dakterras vol jeugdige backpackers en een toog vol expats van mijn leeftijd. Vivian, de waardin, is een Oostenrijkse. Haar Engels met

Duitse tongval gaf me gisteren het gevoel dat mijn zelfgekozen exotische vergeetput niet zo ver van huis ligt.

Wanneer ik tien uur later mijn ogen opnieuw open, gist mijn mond na. Ik vond de verdoving die ik zocht, maar nu ik opnieuw bij bewustzijn ben, klopt mijn dilemma des te harder aan.

Een.

Twee.

Wat raadde Audrey me gisteren aan?

De wet van Kidlin – trouwens nooit eerder van gehoord.

En wat zei ze er ook weer over?

Drie.

Juist, alles neerschrijven.

Dan zou de helft van het probleem opgelost zijn.

Bon.

Ik ga met veel moeite rechtop zitten in bed, steek de adapter in het stopcontact en plug de kabel in mijn laptop. De groene led aan de zijkant van het toestel kondigt aan dat er vandaag wel stroom is. Ik trek mijn knieën op en laat mijn schoot als schrijftafel dienen.

Hoe ik in dit wespennest ben beland, beste vinder?

Alles begon met een sms waarin mijn broer vroeg of ik hem in het voorjaar wilde vergezellen naar de Mount Everest. Hij zocht nog een base camp manager die kaas gegeten had van fotografie, want zijn klanten willen professioneel ogende foto's voor hun sociale media. Twee maanden, langs de noordelijke, Tibetaanse route. Niet om mee te gaan naar de top, wel tot Advanced Base Camp.

Ik weet nog dat een Spaanse toerist zich over mijn toonbank boog en polste of ik het benauwd had. Zo hard

moest ik naar adem happen bij het lezen van het totaal onverwachte aanbod. Ook al groeiden we samen op in de bergen, nog nooit had mijn broer me meegevraagd voor een buitenlands project. Waarom nu plots wel? Ik had er het raden naar, maar een uniek aanbod was het zeker. Ik was immers nog nooit in Azië geweest en al zeker niet in de Himalaya. Ik had ook nood aan een andere horizon. De smalle vallei waarin Chamonix ligt, voelde al een poos claustrofobisch. Net als het monotone huisje, tuintje, boompje dat ik met Audrey had opgebouwd.

Naar de Mount Everest gaan betekende even geen busladingen Japanners met zonnehoeden, mondmaskers, armstukken en handschoenen, die steeds naar de Dôme du Gouter wijzen en vragen of die top de Mont Blanc is.

Even geen bergwandelaars die een knuffelmarmot op hun ansichtkaart willen en de sublieme bergfotografie van de familie Tairraz links laten liggen. Vier generaties pioniers: Joseph, Georges I, Georges II en Pierre. Ik koester hun werk en volg hun nalatenschap op, omdat Pierres dochters andere professionele interesses hadden. De uit graniet gekapte initialen TG boven de inkom herinneren al ruim een eeuw aan Tairraz George I, de bouwheer van mijn Studio Photographie Alpine. Aan het begin en aan het einde van elke werkdag loop ik eronderdoor. Als je goed kijkt, zie je hoe de T vormgegeven is als een ijsbijl, met de G als een klimtouw errond. Een typografische knipoog waar ik mijn klanten graag op wijs.

Even geen mankende hardlopers van de Ultra-Trail du Mont-Blanc die na hun prijzige wedstrijdkilometers een

korting bepleiten voor een 3D-schaalmodel van het bergmassief waarrond ze liepen.

Even geen wandelaars teleurstellen die informeren naar een Engelse uitgave van Paolo Cognetti's *Le otto montagne*. Ik heb die nostalgische zoethouder voor gestresseerde stedelingen gelezen, maar hij kwam en komt er bij mij niet in. Wel échte klassiekers uit de bergsport zoals Maurice Herzogs *Annapurna* en Sir Edmund Hillary's *View from the Summit*.

Even geen Britse *saisonniers* die meer poeder door hun neus dan onder hun latten zien verdwijnen. Ook even geen trouwpartijen, maar wel de hoogste berg ter wereld als fotostudio. Opnieuw op stap met mijn broer, zoals vroeger. Hij als een waaghals bengelend aan een touw, ik op een veilige afstand met een telelens. Hij als eerste en ik als tweede viool, maar wel samen in de orkestbak.

Tegen halfzeven trok ik de deur van mijn fotowinkel achter me dicht.

Zou ik het doen?

Mijn zaak voor enkele maanden dicht?

Ik hield halt bij de brug over de Arve. De balustrade die de voetgangerszone van het ijskoude water scheidt, telt honderden hangsloten. Vorig jaar maakte de oppositie de burgemeester erop attent dat al dat ritueel aangebracht metaal de draagkracht van de brug bedreigde. De burgemeester pareerde de aanval met een extra stalen steunbalk onder de brug en een quote die de media gretig oppikten: 'Die sloten blijven hangen, onze stad bezwijkt niet onder het gewicht van de liefde!'

Ik plofte neer op een bank, leunde achterover tegen

de hangslotenmuur en belde mijn echtgenote met het nieuws van de dag.

‘Waarom doe je het niet, Mathéo?’ vroeg Audrey. ‘Het zou een uitstekende gelegenheid zijn om bij te praten, want toen jullie vader stierf zat je broer met klanten in Patagonië. Met Kerst heb je hem ook amper gesproken. Erna was het meteen terug vliegtuig in, vliegtuig uit, berg op en berg af.’

Om mijn fotowinkel moest ik me geen zorgen maken. Er moest toch wel één *saisonnier* zijn die iets van fotografie kende, een mondje Frans sprak en niet aan de coke zat? Voor haar was het geen probleem, zei ze. Wat me-time leek haar zelfs een aangenaam vooruitzicht.

Ik moffelde mijn smartphone opnieuw in mijn jaszak. In plaats van de Arve over te steken, maakte ik rechtsomkeer. Ik stak mijn handen in mijn broekzakken en begroef mijn hoofd tussen mijn opgetrokken schouders en de lederen kraag van mijn vest. Afgesloten van de wereld hoopte ik beter te kunnen nadenken.

Een.

Twee.

Bij het treinstation kruiste ik de sporen via de metaal-groene voetgangersbrug. Ik hield even halt om het bergtreintje naar de Mer de Glace voorrang te verlenen. Vijftig passen later wandelde ik het kerkhof op. Eerste pad links, tweede rechts, daar liggen ze: moeder en sinds drie maanden vader. In ondergronds gezelschap van buren Gaston Rébuffat en Lionel Terray, twee Franse *cordée*-genoten van Maurice Herzog. Die beroemde alpinist rust trouwens aan de ingang van het kerkhof, vlak

naast de al even dode Engelse klimlegende Edward Whymper.

Het was me nooit eerder opgevallen, maar Monsieur Annapurna's grafsteen was beduidend beter onderhouden dan Mister Matterhorns naamplaat die vol mos hing. Was dat omdat hij geen Fransman was? Of genoot Herzog als ex-burgemeester van Chamonix een voorkeursbehandeling van het gemeentepersoneel? Hoe afgeborsteld ook, het collectieve geheugen vertelt andere verhalen. Zo liet de burgervader naar verluidt geen fotomoment voorbijgaan zonder heldhaftig te poseren met zijn door *frostbite* aangetaste hand, terwijl hij tijdens die eerste geslaagde expeditie naar een achtduizender risico's liever aan anderen overliet. Volgens vader zat hij ook achter alles wat een rok droeg. '*Non, Maurice, pas ta fille!*', zou Herzogs echtgenote ooit geroepen hebben.

Links, paadje overslaan, rechts.

Vijf.

Vijf en een half.

Dag vader.

Dag moeder.

In gedachten vertelde ik hun over de onverwachte vraag van hun oudste zoon. Er kwam geen reactie terug.

Ik rechtte mijn rug en ademde enkele keren diep in en uit.

De lichamen van die beroemde avonturiers lagen rond mijn ouders. Zij hadden geleefd, grootse dingen meegeemaakt. Maar hun geesten waren hier niet te bespeuren. Evenmin in mijn fotowinkel, waar ik hun reisverslagen en biografieën te koop aanbood. Hun geesten waarden

hoog daarboven, in gletsjerspleten en tegen rotswanden. En toen, nog geen halve tel lang, voelde ik de vibrato van hun stemmen tot in mijn buik. Het leek alsof ze me riepen.

Negen.

Negen en een half.

‘Allez!’ hoorde ik.

Tien.

JA!

Ik verstuurde het naar mijn broer, terwijl ik allerlei horrorscenario’s over mijn fotowinkel uit mijn hoofd bande. Meteen kreeg ik een sms’je met drie lachende kakjes terug.

Alea iacta est.

Ik voel mijn ogen opnieuw vochtig worden. Niet veel later valt de eerste traan uiteen op het toetsenbord. Audrey had gelijk. Schrijven helpt, maar stuwt ook een pak emoties naar de oppervlakte. Om die reden is het me onmogelijk, beste vinder, om mijn dilemma in één keer uit de doeken te doen. Daarvoor bestaat mijn verhaal gewoon uit te veel lagen. Ik hoop dat u het geduld hebt om mijn verteltempo te volgen.

Drup.

Laptop dicht.